

bedsmænd, medens man paa andre Steder ofte har høitstaaende Embedsmænd, der have Control med de underordnede. Paa disse isolerede Steder maa man derfor absolut have foruden en rebelig tillige en kraftig og virksom Mand. En Grund, der ogsaa har bevæget mig til at stille Forslaget, var den, at jeg vilde komme den høitagtede Justitsminister imøde; den høitagtede Justitsminister udtalte ved Sagens foregaaende Behandling her i Thinget, at han ikke kunde indlade sig paa eller modtage de Gagesatser, som af Udvalgets Fleertal vare foreslaaede; vi have her mener jeg vist den høitagtede Minister en saa stor Bindselkommen, at man kan have Haab om, at han derved kan gaae ind paa Lovforslaget. Jeg vilde meget ønske, at man snarest muligt kunde komme til Endelighed med denne Lov, og der er vistnok en stor Deel af Thingets Medlemmer, som deler dette Ønske; jeg vil derfor, i det Haab, at Justitsministeren, hvis man vedtager disse 3 Forslag, kan modtage Loven, bede Thingets Medlemmer om at stemme for disse Endringsforslag.

L. C. Larsen: Jeg har tilligemed 14 andre Medlemmer tilladt mig atter at bringe til Afstemning Regjeringens oprindelige Forslag angaaende Lønningerne for de forstjellige Classer af de her omhandlede Embedsmænd, alene med Udeladelse af de Nummere paa Embederne, der vare tilføiede i det oprindelige Udkast, fordi disse Dal ikke længere passe, efterat Tavlerne ere undergaaede Forandringer. Jeg skal ikke gaae ind paa alle de Grunde, der ere fremsførte fra den ene og den anden Side for den højere eller lavere Ansættelse af Lønningerne; endeel af disse Grunde ere af den Bestaaenhed, at jeg ikke kan ansee dem for at være gyldige. Hvad der kan siges derimod, vil

desuden overhovedet strande paa den Betragtning, at naar man eengang er kommen til at sige, at en Retsbetjent passende kan lønnes med 10 à 1200 Rd., saa kan man gjerne paastaae, at Alt, hvad der gives mere, er for meget. Jeg troer, at det er umuligt ved bestemte Grunde fra den ene eller den anden Side at komme til et saa afgjørende Resultat, at man skulde kunne sige, at dette eller hiint er det ene Rigtige. Jeg indrømmer, at det er en Skønssag, at det kommer an paa et Skøn af samtlige herhen hørende Forhold, og det er til en fornøyet Overveielse af disse og til en Prøvelse i den Henseende, at jeg tillader mig at opfordre Thinget. Det er nemlig efter min Formening, som jeg deler med de andre Forslagsstillere og vistnok med mange flere, Tilfældet, at de Satser, man ved 2den Behandling har vedtaget, ere for knapt satte og ikke saa runde-lige, som man anseer for rigtig at sætte dem. Jeg troer, at man bør tage Hensyn til hvad Mænd, der have levet under lignende Forhold som de Embedsmænd, der her er Spørgsmaal om, paaberaabe sig, nemlig: Utilstrækkeligheden af de Indtægter, der ere tilstaaede dem, og at man tillige bør tage Hensyn til, at man ved saa knappe Satser formindsker Opfordringen for begavede Mænd til at søge saadanne Embeder, og tillige derved formindsker den Sandsynlighed, der er for, at man vil kunne faae Mænd, som ere selvstændige i deres Stilling, og hvis Virksomhed ikke vil blive dem for byrdefuld; thi det er jo beklædt nok, at den Mand, som ikke har nødig saa nøie at see paa enhver Stilling, han giver ud, kan, idetmindste ved mange Leiligheder, virke bedre og heldigere end den, som har et ringe og knapt tilmaalt Udkomme. Det er imidlertid, som jeg har tilladt mig at sige, en Skønssag, og jeg skal derfor ikke forfølge den yderligere.